

ლეონ დავრელი

წერილის
რომის პაპს
აუშვიცში
ვიზიტის
შესახებ

ლეონ დეგრელი - Waffen SS-ის ბელგიელ მოხალისეთა შენაერთის
მეთაური, აღმოსავლეთ ფრონტის ბრძოლების მონაწილე, რექსისტული
მოძრაობის დამაარსებელი.

“მე ვიბრძოდი არა რუსების, უკრაინელების, ქართველების ან
მოლდოველების წინააღმდეგ, არამედ კომუნისტური იდეოლოგიის,
რომელიც უარყოფს სულს, რელიგიას, ეროვნულ და რასობრივ
ღირებულებებს.” - ლეონ დეგრელი

“თუ მე შვილი მეყოლება, მე მინდა, რომ ის ლეონ დეგრელს ჰგავდეს.” -
ადოლფ ჰიტლერი

წერილი რომის პაპს აუშვიცში ვიზიტის შესახებ ლეონ დეგრელი

გადასახლებაში, 1979 წლის 20 მაისი.

მის უწმინდესობას, პაპ იოანე პავლე II-ს, ვატიკანი.

თქვენო უწმინდესობავ,

მე გახლავართ ლეონ დეგრელი, ბელგიური რექსიზმის ლიდერი მეორე მსოფლიო ომამდე და მისი მიმდინარეობისას — აღმოსავლეთის ფრონტზე მებრძოლი ბელგიელი მოხალისეების მეთაური, ვიბრძოდი Waffen SS-ის 28-ე დივიზია „ვალონიის“ შემადგენლობაში. ეს, რა თქმა უნდა, ყველას თვალში მაინცდამაინც რეკომენდაციად არ ითვლება. თუმცა მე, ისევე როგორც თქვენ, კათოლიკე ვარ და დამიჯერეთ, სწორედ ამ ფაქტმა მომცა უფლება მოგმართოთ, როგორც სულიერ ძმას.

საქმე შემდეგში მდგომარეობს: პრესა იუწყება, რომ პოლონეთში თქვენი მომავალი ვიზიტისას, 1979 წლის 2 ივნისიდან 12 ივნისამდე, თქვენ პოლონელ ეპისკოპოსებთან ერთად “მესას” აღასრულებთ ყოფილი საკონცენტრაციო ბანაკის (აუშვიცის) ტერიტორიაზე. აქედანვე უნდა გითხრათ, რომ სრულიად სამართლიანად მიმაჩნია ლოცვა გარდაცვლილთათვის, ვინც არ უნდა იყვნენ ისინი და სადაც

არ უნდა იმყოფებოდნენ (თუნდაც ახალი, უმწიკვლო, ცეცხლგამძლე აგურით ნაგები კრემატორიუმების წინაშე).

თუმცა მაინც მაქვს გარკვეული შიში. თქვენ პოლონელი ხართ. ეს კუთვნილება, რაც სრულიად ადამიანურია, უსასრულოდ იჩენს თავს თქვენს პაპურ ქცევაში. თუ ახალგაზრდობაში, მძიმე და მტრულ კონფლიქტში უშუალო მონაწილეობის შედეგად, პატრიოტიზმის ძველმა წყენებმა ძლიერად იმოქმედა თქვენზე, შესაძლოა პაპად გახდომის შემდეგ ცდუნება გაგიჩნდეთ, დაიკავოთ მხარე იმ დროინდელ ბრძოლებში, რომელთა შეფასებაც ისტორიას ჯერ კიდევ არ დაუსრულებია. რა გახლდათ სხვადასხვა მებრძოლი მხარეების ზუსტი პასუხისმგებლობა მეორე მსოფლიო ომის დაწყებაში? რა როლი ითამაშეს გარკვეულმა პროვოკატორებმა? თქვენი მთავრობის თავმჯდომარე, პოლკოვნიკი ბეკი, რომლის საკმაოდ საეჭვო ფიგურობაც ყველასთვის ცნობილია, 1939 წელს მართლაც მოქმედებდა თუ არა სათანადო გააზრებით? ზედმეტი ამპარტავნობიდან გამომდინარე, ხომ არ უარყო მან გარკვეული შეთანხმებების შესაძლებლობა?

და შემდეგ? იყო კი ომი მართლაც ისეთი, როგორადაც ის აღწერეს? რა გახლდათ ზოგიერთი მხარის შეცდომები და დანაშაულები? ყოველთვის ობიექტურად ფასდებოდა თუ არა განზრახვები? ხომ არ მოხდა, ნათლად თუ ბოროტი განზრახვით (როგორც ამას პროპაგანდა მოითხოვდა) მოწინააღმდეგის დოქტრინის დამახინჯება, მისთვის ისეთი გეგმების მიწერა და ისეთი ქმედებების დაბრალება, რომელთა ავთენტურობაც კითხვის ნიშნის ქვეშ დგას?

მიუხედავად იმისა, რომ ეკლესია ბევრად უკეთ არის ინფორმირებული, ვიდრე ვინმე სხვა, ის ორი ათასი წლის განმავლობაში ყოველთვის არიდებდა თავს ნაჩქარევი პოზიციების დაკავებას; მას არასოდეს სურდა მხოლოდ მტკიცებულებების საფუძველზე განსჯა და მშვიდად ელოდა დროს, რომ გადასულიყო წყენა და ბრაზი და მხოლოდ მას შემდეგ გაემიჯნა მარცვალის სარეველასგან.

ეკლესიამ განსაკუთრებით მეორე მსოფლიო ომის დროს გამოიჩინა უკიდურესი თავშეკავება. ის განსაკუთრებული სიფრთხილით ერიდებოდა მაშინ გავრცელებული გიჟური ბოდვების გამეორებას. თქვენო უწმინდესობავ, თქვენს მშობლიურ მიწაზე, რომელიც წარსულის არასრულმა და მიკერძოებულმა ხედვებმა მოიცვა, თქვენ უბრალოდ ლოცვას აპირებთ?..

მე განსაკუთრებით მეშინია, რომ თქვენი ლოცვები და თუნდაც თქვენი უბრალო ყოფნა ამ ადგილებში დაუყოვნებლივ იქნება ამოგლეჯილი თავისი ღრმა მნიშვნელობიდან და გამოყენებული იქნება უსინდისო პროპაგანდისტების მიერ, რომლებიც თქვენი ავტორიტეტის საფარქვეშ ელვის სისწრაფით განაახლებენ სიძულვილის კამპანიებს, ტყუილებზე დაფუძნებულს, რომლებიც უკვე საუკუნის მეოთხედზე მეტი ხანია წამლავს მთელ აუშვიცის საკითხს.

დიახ — ტყუილებზე დაფუძნებულ კამპანიებს.

1945 წლის შემდეგ, კოლექტიური ფსიქოზის გამოყენებით, რომელმაც უკონტროლო ჭორების მეშვეობით თავდაყირა დააყენა მეორე მსოფლიო ომის მრავალი დეპორტირებულის ბედი, აუშვიცის

მასობრივი ხოცვა-ჟლეტის ლეგენდა მთელ მსოფლიოს დაატყდა თავს. ტყუილები ასჯერ გამეორდა წიგნებშიც, მზარდი სიჯიუტითა და რისხვით. ისინი ხელახლა გამოიცა ფერადი, აპოკალიფსური ფილმების სახით, რომლებიც თავხედურად ეწინააღმდეგება არა მხოლოდ ჭეშმარიტებასა და სიმართლეს, არამედ საღ აზრსაც, ელემენტარულ არითმეტიკასაც და თვით ფაქტებსაც.

თქვენო უწმინდესობავ, მითხრეს, რომ თქვენ მეორე მსოფლიო ომის დროს წინააღმდეგობის მოძრაობის წევრი იყავით, იმ ფიზიკური რისკების მიუხედავად, რასაც საერთაშორისო კანონების წინააღმდეგ ბრძოლა გულისხმობდა. ზოგიერთები ამტკიცებენ, რომ თქვენ აუშვიცშიც იყავით ინტერნირებული (როგორც მრავალი სხვა)... მიუხედავად ამისა, თქვენ იქიდან ცოცხალი დაბრუნდით და გახდით პაპი (პაპი, რომელიც, ყველა მტკიცებულების მიუხედავად, საერთოდ არ ჰგავს ადამიანს, რომელსაც “Zyklon B-ის” სუნი ასდის)! თქვენო უწმინდესობავ, თქვენ აუშვიცში ცხოვრება გამოსცადეთ და შესაბამისად, სხვებზე უკეთ უნდა იცოდეთ, რომ მილიონობით ადამიანის მასობრივი გაზით დახოცვა არასოდეს მომხდარა. როგორც უმთავრესი მოწმე, თქვენ პირადად ხომ არ შესწრებიხართ ამ “კოლექტიური სასაკლაოების” რომელიმე შემთხვევას, რომელთა არსებობასაც სექტანტი პროპაგანდისტები ასე ხშირად იმეორებენ?..

აუშვიცში ადამიანები უდავოდ იტანჯებოდნენ, თუმცა სხვაგანაც იტანჯებოდნენ. ყველა ომი სასტიკია. ასობით ათასი ქალი და ბავშვი მოკავშირე სახელმწიფოების ლიდერების პირდაპირი ბრძანებით დაიწვა დრეზდენში და ჰამბურგში, ჰიროსიმასა და ნაგასაკიში. ისინი იმაზე ნაკლებად არ “დამწვარან,” ვიდრე ხალხის ის კატეგორია, ვინც საკონცენტრაციო ბანაკებში იყო განწესებული. (პატიმრების 25%-ს

წინააღმდეგობის წევრები შეადგენდნენ, ხოლო 75%-ს დეზერტირები, სექსუალურად მოძალადეები და საერთო სამართლის კრიმინალები) რასაკვირველია, ისინიც იტანჯებოდნენ და ზოგჯერ იღუპებოდნენ კიდევ მესამე რაიხის საკონცენტრაციო ბანაკებში.

გამოფიტვა ნელ-ნელა ჭამდა მათ. მორალის რღვევა ასუსტებდა და ანადგურებდა სუსტ სულებს. ზოგიერთი მცველის სისასტიკე, რაც ნებისმიერი ციხის სისტემისთვის გარდაუვალია, კიდევ უფრო ამძიმებდა მდგომარეობას, განსაკუთრებით ინდივიდუალური პირადი სივრცის დაკარგვის გამო, როდესაც ამდენი ადამიანი ერთად იყო ჩაყრილი. ამ მცველთაგან ზოგი გერმანელი იყო, მაგრამ უფრო ხშირად ისინი არაგერმანელები იყვნენ, განსაკუთრებით — „კაპოები“ და სხვა პატიმრები, რომლებიც საკუთარი ამხანაგების მტანჯველებად იქცნენ.

უდავოა, რომ ერთ ან რომელიმე სხვა ბანაკში იქნებოდნენ გარკვეული მაზოხისტებიც, რომლებიც ატარებდნენ უპრეცედენტო სასიკვდილო ექსპერიმენტებს, წამებებს, მონსტრულ ახირებებსა და მიზანმიმართულ მკვლელობებს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულის მიუხედავად, დევნილთა უმრავლესობის გოლგოთა დასრულდებოდა დიდი ხნის ნანატრი მშვიდობის დაბრუნების დღის სიხარულით, რომ არა იმ ეპიდემიების კატასტროფა, როგორიც იყო ტიფი, რომელმაც ბოლო კვირებში ათასობით ადამიანი იმსხვერპლა. ეს ეპიდემიები უსასრულოდ გამწვავდა წარმოუდგენელი დაბომბვების გამო, რომლებმაც გადაჭრეს სარკინიგზო ხაზები და გზები, ხოლო ლიუბეკის მსგავსად, ლტოლვილებით დატვირთული ნაგები პირდაპირ ზღვის ფსკერამდე ჩაძირეს. ამ იერიშებმა გაანადგურა ელექტროგადამცემი ქსელები,

წყლის მიღები და რეზერვუარები, შეწყვიტა ყველა სახის მომარაგება, ყველგან შიმშილობა დაიწყო და ევაკუირებულთა ტრანსპორტირება კატასტროფად იქცა.

მეორე მსოფლიო ომის დროს დაღუპული პატიმრების ორი მესამედი სწორედ მაშინ დაიღუპა — ტიფის, დიზენტერიის და შიმშილის გამო.

ოფიციალური მონაცემები ამას ადასტურებს. მაგალითად, დაჰაუში, საერთაშორისო კომიტეტის სტატისტიკის მიხედვით: 1944 წლის იანვარში გარდაიცვალა ორმოცდაოთხი პატიმარი; 1944 წლის თებერვალში — ას ერთი პატიმარი; 1945 წლის იანვარში — 2 888, ხოლო 1945 წლის თებერვალში — 3 977. ამ ბანაკში, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944 და 1945 წლებში გარდაცვლილი 25 613 პატიმრიდან, 19 296 დაიღუპა საომარი მოქმედებების ბოლო შვიდი თვის განმავლობაში. ამ დროისთვის კი მოკავშირეთა საჰაერო ტერორს უკვე აღარ ჰქონდა არანაირი სამხედრო მნიშვნელობა, რადგან 1945 წლის დასაწყისიდან მოკავშირეთა გამარჯვება აშკარად გადაწყვეტილი იყო. შესაბამისად, აღარ არსებობდა არავითარი საჭიროება ამ საშინელი საბოლოო დაბომბვებისა.

ეს გიჟური და სასტიკი დაბომბვები რომ არ მომხდარიყო, ათასობით პატიმარი გადარჩებოდა ნაცვლად იმისა, რომ 1945 წლის აპრილსა და მაისში ისინი საშინელ ექსპონატებად გადაქცეულიყვნენ. პრესისა და კინემატოგრაფიის გუნდები მშვიერი ლემიჭამია ხოჭოებივით დატრიალებდნენ ამ ექსპონატებს კადრებისთვის. ეს კადრები სენსიტიური კუთხეებიდან იყო გადაღებული და გარანტირებულ კომერციულ სარგებელს იძლეოდა. მოგვიანებით მათ კიდევ შეიწუხეს თავი ამ ვიზუალური დოკუმენტების რეტუმირებით,

დამახინჯებითა და კიდევ უფრო გაყალბებით, რათა ამ საშინელებისთვის საბოლოო შტრიხები შეემატებინათ და კიდევ მეტი სიძულვილი გაეღვივებინათ ხალხში.

ამ საინფორმაციო გაზეთებს თავისუფლად შეეძლოთ ეჩვენებინათ გერმანელი ქალებისა და ბავშვების გვამების ათასობით მსგავსი ფოტოც, ასჯერ უფრო მრავალრიცხოვანი, რომლებიც ზუსტად იმავე გზით დაიღუპნენ — შიმშილით, სიცივით ან იმავე ღია ვაგონებზე და იმავე სისხლით მოსვრილ გზებზე დახვრეტით. მაგრამ ამ ფოტოებს, ისევე როგორც გერმანული ქალაქების უზარმაზარი განადგურების ამსახველ მასალებს, რომლებმაც ექვსასი ათასი გვამი მოიცვა, განსაკუთრებით ფრთხილად მალავდნენ. ისინი განსაკუთრებით ზრუნავდნენ, რომ ასეთი სურათები არ გამხდარიყო ცნობილი.

სიმართლე ისაა, რომ 1945 წელს ტიფი, დიზენტერია, შიმშილი და უკონტროლო საჭაერო ძალების უთვალავი დაბომბვები ერთნაირად ეხებოდა უცხოელ პატიმრებსა და მესამე რაიხის სამოქალაქო პირებს.

რაც შეეხება დანარჩენს, თქვენო უწმინდესობავ, გენოციდის მკაფიო გეგმის შესახებ მტკიცებები და განსაკუთრებით ის ბრალდება, თითქოს აუშვიცში მილიონობით ებრაელი მითიურ Zyklon B-ის გაზის კამერებში იქნა მოკლული ოცდაათი წლის განმავლობაში ვერ დადასტურდა ვერც ერთი ოფიციალური დოკუმენტით. მეტიც, ისინი ვერ უძლებენ ყველაზე მცირე - მეცნიერულ შემოწმებასაც.

სიგიჟეა წარმოიდგინო და მით უმეტეს, ამტკიცო, რომ აუშვიცში შესაძლებელი იყო დღეში 24 000 ადამიანის გაზით დახოცვა ყოველ ჯერზე 3 000 კაციან ჯგუფებად, 400 კვადრატულ მეტრიან დარბაზში.

ან მით უმეტეს — 700–800 ადამიანის მოთავსება 25 კვადრატული მეტრის ფართობში, 1,90 მეტრის სიმაღლეზე, როგორც ამას ბელჟეცის საკონცენტრაციო ბანაკის შესახებ აცხადებდნენ: 25 კვადრატული მეტრი ხომ საძინებლის ფართობის ტოლია. თქვენო უწმინდესობავ, თქვენ შეძლებთ ჩაატოთ 700–800 ადამიანი თქვენს საძინებელში?

25 კვადრატულ მეტრზე 700–800 ადამიანის დატევა ნიშნავს 30 ადამიანს ერთ კვადრატულ მეტრზე. ერთი კვადრატული მეტრი, 1,90 მეტრის სიმაღლით, სატელეფონო ჯიხურია. თქვენო უწმინდესობავ, შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ როგორ ათავსებენ 30 ადამიანს წმინდა პეტრეს მოედნის ან ვარშავის დიდი სემინარიის სატელეფონო ჯიხურში? ან უბრალოდ ერთი საშხაპის ქვეშ?

თუ ოდესმე მართლაც მოხდა ეგეთი „სასწაული“ და 30 ადამიანი ერთ კვადრატულ მეტრში ჩაატიეს, მაშინ აუცილებელი იქნებოდა მეორე სასწაულის მოხდენაც, რადგან სამი ათასი ადამიანის (ორი პოლკის რაოდენობის) ფანტასტიკურად ჩატევა აუშვიცის დარბაზში და ბელჟეცში 30 კაცის ერთი კვადრატული მეტრის სიმჭიდროვეზე მოთავსება გამოიწვევდა ამ ხალხის ჟანგბადის უკმარისობით გარდაცვალებას. გაზის გამოყენებაც კი არ იქნებოდა საჭირო. სანამ ბოლო პატიმრებს შეუშვებდნენ, კარებს დაკეტავდნენ და გაზს ოთახში შეუშვებდნენ, უმრავლესობა უკვე სუნთქვას შეწყვეტდა და Zyklon-B მხოლოდ გვამებს თუ მიაღწევდა.

მით უმეტეს, მეცნიერებაში ჩახედულ ნებისმიერ ადამიანს ეცოდინება, რომ Zyklon B იყო საშიში, აალებადი და ადჰეზიური ნივთიერება. გარდა ამისა, საჭირო იქნებოდა ოცდაერთსაათიანი

ლოდინი და აუცილებელიც კი, სანამ შესაძლებელი გახდებოდა იმ „საოცარი“ ოთახიდან პირველი გვამის გამოტანა.

რედაქტორის შენიშვნა: გერმანიის ხელისუფლებას ასეთი განადგურების მეთოდი რომ დაეგეგმა, აუცილებლად გამოიყენებდა არატოქსიკურ გაზს, მაგალითად აზოტს, ადამიანების გაგუდვის მიზნით.

მხოლოდ ამის შემდეგ ხდებოდა (როგორც ამას ასეთი მწარე დეტალებით აგვიღწერენ) ყველა ოქროსა და ბრილიანტებით დაფარული კბილების ამოღება და მოპარვა 6 000 გაქვავებული ყბიდან (3 000 ადამიანი!), ანუ სტატისტიკურად - დღეში 48 000 ყბიდან, თუ ოფიციალურ ციფრებს დავუჯერებთ, რომლებიც მხოლოდ აუშვიცში - ყოველდღიურად 24 000 ადამიანის გაზით დახოცვას ასახელებს.

თქვენო უწმინდესობავ, რამდენად წმინდანიც არ უნდა იყოთ, ზოგჯერ მაინც გიწევთ სტომატოლოგის ატანა, მეტ-ნაკლები შეგუების ფონზე... როდესაც კბილს ამოგიღებენ (ერთს? ორს?) თქვენ მოთავსებული ხართ საუკეთესო პირობებში: სტომატოლოგს აქვს ძლიერი რეფლექტორები, მიმართული ყბებისკენ, თანამედროვე იარაღები და პაციენტი, რომელიც ემორჩილება მის მითითებებს. ასეთ ოპტიმალურ პირობებში, ერთი კბილის ამოღება რამდენ ხანს გრძელდება? თხუთმეტ წუთს? ნახევარ საათს?

აუშვიცში კი, ლეგენდების მიხედვით, გაქვავებული გვამები მიწაზე ეყარა და საჭირო იყო გამაგრებული ყბების გაწელვა, მათი მოდუნება და ფართოდ გაღება, თანაც ეს ყველაფერი პრიმიტიული იარაღების

გამოყენებით. სულ იყო რვა ოპერატორი: ეს არის ოფიციალური რიცხვი. ამის, შემდეგ პროცესი მიმდინარეობდა განათების გარეშე და მათ უნდა გამოეკვლიათ არა მხოლოდ ერთი კონკრეტული კბილის ადგილი, არამედ ორივე ყბა მთლიანად, თავისი ამოგლეჯით, კბილების დაცლით, ძვლებისგან გათავისუფლებით! და ეს ყველაფერი იმაზე ნაკლებ დროში, ვიდრე სრულად აღჭურვილ თანამედროვე სპეციალისტს შეუძლია გააკეთოს?...

დაე, მისმა უწმინდესობამ ფანქარი აიღოს: თხუთმეტ წუთში ერთი ყბა და რვა ამომგლეჯავი ოპერატორი, ეს ნიშნავს საათში 16 გვამს, ათსაათიან სამუშაო დღეში — 160-ს, ისე, რომ ერთი წუთიც კი არ დაისვენონ! სულ რომ თუნდაც სტახანოველი სტომატოლოგი იყოთ და გააორმაგოთ მიმდინარე პროცესის ტემპი (რაც მატერიალურადაც შეუძლებელია) მაინც გამოვა 320! თქვენო უწმინდესობავ, მაშ სად გაქრა ერთდროულად შეყრილი 3 000 ებრაელის ჯგუფები? ან სად გაქრა ის დღეები, როცა Zyklon B-ით 24 000 ადამიანი იქნა დახოცილი, რაც ნიშნავს 48 000 ყბის დაცლას და დღეში 760 000-ზე მეტი კბილის შემოწმებას?!

თუ მხოლოდ იმ 6 000 000 გარდაცვლილ ებრაელზე შევჩერდებით, რომელთა რიცხვსაც პროპაგანდა დაულაღავად გვიმეორებს (ზოგმა ეს ციფრი კიდევ გააორმაგა ან გაასამმაგა), მაშინ ამ ოპერატორებს ომის დასრულების შემდეგაც კიდევ წლების განმავლობაში სრული დატვირთვით უნდა ემუშავათ! მხოლოდ ეს კბილის ამოღებები (და სხვა არაფერი) ათსაათიანი უწყვეტი შრომის პირობებში მთლიან გუნდს 1 875 სამუშაო დღეს წაართმევდა.

მაგრამ ეს კბილის ამოღებები მხოლოდ წინასწარი ფორმალობა ყოფილა. როგორც ჩანს, საჭირო იყო მილიონობით ადამიანის თმის შეჭრაც. შემდგომი ეტაპი ანუსებისა და საშვილოსნოების შემოწმება ყოფილა, ვიდრე სხეულებს ღუმელებში გაატარებდნენ. ამის მიზანი იყო იმ ბრილიანტებისა და „სამკაულების“ ამოღება, რომლებიც თითქოს ამ ანუსებისა და საშვილოსნოების სიდრმეში შეიძლებოდა ყოფილიყო დამალული! შეგიძლიათ წარმოიდგინოთ ეს, თქვენო უწმიდესონავ? ექვსი მილიონი ანუსი და სამი-ოთხი მილიონი საშვილოსნო, რომლებიც თავიდან ბოლომდე უნდა გამოეჩხრიკათ, მაშინ როდესაც თავად გვიხსნიან, რომ მასობრივი გაზით დახოცვის შემდეგ სხეულები სავსე იყო განავლით, მენსტრუაციული სისხლითა და ჩირქით!

ოპერატორების თითებსა და ხელებს ამ ბინძურ ორგანოებში ქექვა მოუწევდათ, რათა ეპოვათ დამალული ბრილიანტები, ამოეღოთ ისინი წებოვან მდგომარეობაში, გაერეცხათ ისინი და თავადაც დაებანათ ხელები — დღეში 24 000-ჯერ ანუსების შემთხვევაში და 15 000-20 000-ჯერ საშვილოსნოების შემთხვევაში! ეს სრული სიგიჟეა! მთელი ეს საქმე აბსურდულია! და ჩვენ ჯერ არც კი გვიხსენებია დამატებითი საქმიანობები: სასუქისა და საპნის ნაჭრების წარმოება, რაზეც ზოგიერთი ადამიანი, მაგალითად გაცოფებული პროფესორი პოლიაკოვი, თვალის დაუხამხამებლად წერს!

ეს გაზით დახოცვები, თმის შეჭრები, კბილის ამოღებები და ორგანოების ჩხრეკა მათი მტკიცებით თითქოს 6 000 000 ებრაელზე განმეორდა, ან 7 000 000-ზე, ან — მამა რიკეს მიხედვით — 15 მილიონზე, ან — ლარუსის ენციკლოპედიის მიხედვით — 20 მილიონზე (რაც მთელ მსოფლიოში ებრაელთა საერთო რაოდენობასაც აღემატება)! თუ დავუშვებთ და დავიჯერებთ

აუშვიცის ისტორიის მანიპულაციურ მტკიცებულებებს, თუ მათ ყველა ისტორიას სიმართლედ ჩავთვლით, მაშინ სტატისტიკის მიხედვით ეს საშინელი ოპერაციები დღესაც კი უნდა გრძელდებოდეს. თქვენ, თქვენო უწმინდესობავ, კვლავ მოგიწევდათ ცხვირზე ხელის მოჭერა გაზის კამერებთან ახლოს ყოფნისას და აუშვიცის ღუმელების სიცხისგან ოფლადაც დაიღვრებოდით თქვენი “მესას” რიტუალის შესრულების დროს!

აუშვიცში რეალური და ბუნებრივი სიკვდილიანობის რიცხვი რომ ათჯერ ან ოცჯერ გაეზარდათ, თაღლითობას მაინც შეეძლო გარკვეული დამაჯერებლობის შენარჩუნება. მაგრამ რაც შეეხება ერთ „სადინებელში“ 700 ან 800 ადამიანის გაზით დახოცვას — ზედმეტი ტყუილები ბოლოს გროტესკულად გამოიყურება. მხოლოდ ამ დებილების ამოუწურავი და წარმოუდგენელი სისულელე თუ ახსნის, როგორ შეიძლებოდა ამდენი აბსურდის გამოგონება, გადმოცემა, საყვირებით გამოცხადება, უჩვეულო კინობომბარდირებით დაფიქსირება და ბოლოს — დაჯერება!

„მე მჯერა ყველაფრის, რაც მათ შესახებ მიაშვებს!“ — გაბედულად აცხადებს ვილაც ინდივიდი ჰოლოკოსტზე.

რა სამაგალითო აღიარებაა!

რედაქტორის შენიშვნა: და რას იტყვით იმ უზარმაზარ ენერგიაზე, რომელიც საჭირო იქნებოდა გაზით დახოცვის შემდეგ ექვსი მილიონი სხეულის ფერფლად ქცევისთვის?

როდესაც აუშვიცში “მესას” რიტუალი აღესრულება, ყველა გული ღმერთისა და ადამიანის სიყვარულით იქნება მოცული და მსხვერპლის განახლებაში მიიღებს მონაწილეობას. როგორ შეიძლება თუნდაც ერთი წამით წარმოვიდგინოთ, თქვენო უწმინდესობავ, რომ მღვდელი, პაპი, იმავე დროს, როცა ზეცისკენ აღაპყრობს თასს, თავისი პალიუმის ქვეშ ხელს აფარებს ასეთი აბსურდული სიძულვილის ტალღებსა და უკიდურეს სიცრუეს? ასეთი სიძულვილი და სიცრუე სრულ წინააღმდეგობაშია ქრისტეს მოძღვრებასთან! არა! რა თქმა უნდა, არა! ეს უბრალოდ შეუძლებელია!

აუშვიცის ყალბი გაზის კამერიდან ასი ნაბიჯის დაშორებით, განა თქვენი გზავნილი არ არის ქველმოქმედების, ძმობის და აგრეთვე ჭეშმარიტების გზავნილი?! — ჭეშმარიტებისა, რომლის გარეშე ნებისმიერი მოძღვრება ინგრევა. თქვენ აუშვიცში მიდიხართ, რათა მოკრძალებითა და სულიერი განცდით შეიკრიბოთ ერთ-ერთ უმაღლეს ადამიანური ტანჯვის ადგილას, რომლის მიზეზები და პასუხისმგებლობებიც დროთა განმავლობაში ობიექტურად განისაზღვრება მშვიდი ისტორიის მიერ. ისინი ვერ განისაზღვრება იძულებითი აღიარებებით ან ცრუ მოწმეების ბოდვებით. პაპი ამ ქიშპობებზე მაღლა დგას.

ის ახლოს არის იმ სულებთან, რომლებმაც იტანჯეს და ტანჯვის გზით სულიერად ამაღლდნენ, რადგან არ არსებობს ისეთი ტკივილი, ისეთი ტანჯვა, ისეთი სიკვდილი, რომელიც არ იქცევა ამაღლებად.

მსხვერპლმა, ფიზიკურმა და სულიერმა ტანჯვამ და ტკივილმა ბევრ ისეთ ცხოვრებაში გამოიწვია სულის ამაღლება, რომლებიც ჩვეულებრივ პირობებში შესაძლოა საშუალო და შეუმჩნეველი

დარჩენილიყო. ეს ყველგან ხდებოდა: ისევე, როგორც მეორე მსოფლიო ომის ბრძოლის ველებზე, სადაც უთვალავი ჯარისკაცი დაეცა უზარმაზარი ტანჯვის შემდეგ, ასევე შრომით ბანაკებში, სადაც მრავალი ადამიანი დაიღუპა იმ კონფლიქტების მსხვერპლად, რომლებმაც ისინი მოიცვა და გათელა.

ასე იყო აუშვიცშიც და ასე იყო აღმოსავლეთის ფრონტზეც, მთელი იმ წლების განმავლობაში, როცა მილიონობით ახალგაზრდა ევროპელი 1941-1945 წლებში მსხვერპლისა და ბრძოლის ფასად დაუპირისპირდა კომუნისტურ თავდასხმას.

რა თქმა უნდა, კაცობრიობის მთელი ისტორიის განმავლობაში ჩადენილა სისასტიკეები. აუშვიცი, ყოველ შემთხვევაში, არც პირველი იყო და არც უკანასკნელი იქნება. ამას დღესაც ზედმეტად კარგად ვხედავთ, როცა ამდენი დაუცველი ქალი და ბავშვი იხოცება პალესტინის ბანაკებში. ისინი ფერფლად იქცევიან ისრაელის ავიაციის მიერ, რომელიც ტალიონის კანონს უდანაშაულოებზე ავრცელებს — იმ ადამიანებზე, რომელთა ხსოვნის პატივსაცემად, სამწუხაროდ, ალბათ არასოდეს აღესრულება “მესას” რიტუალი... ძლიერებმა ასჯერ უფრო ბოროტად გამოიყენეს თავიანთი ძალაუფლება. ერებმა გონება დაკარგეს — არა მხოლოდ ერთმა, არამედ ყველამ. მილიონობით სუფთა გულისა და უანგარო ადამიანის გვერდით, რომლებმაც ახალგაზრდობა იდეალს შესწირეს, როგორც ყველას, ასევე გერმანიასაც ჰყავდა საზიზღარი არსებები, მიუღებელი ძალადობის ჩამდენნი, მაგრამ რომელ ქვეყანას არ ჰყოლია ასეთი ხალხი?

განა საფრანგეთმა საფრანგეთის რევოლუციის დროს არ გამოიგონა ტერორი, გილიოტინა, ლუარაში დახრჩობები? ნაპოლეონი ხალხს არ აკავებდა ბანაკებში, მაგრამ განა მან იძულებით არ გაიწვია ოკუპირებული ქვეყნების ასიათასობით მშვიდობიანი მოქალაქე, რომლებიც მისი დიდებისათვის გარდაუვალ სიკვდილზე გაგზავნა? მხოლოდ ბელგიიდან 51 000 ადამიანი! ანუ იმაზე მეტი ბელგიელი, ვიდრე პირველი მსოფლიო ომის დროს ან მესამე რაიხის საკონცენტრაციო ბანაკებში დაიღუპა!

ჩვენთან უფრო ახლოს, განა დე გოლმა 1944 და 1945 წლებში არ უხელმძღვანელა ათიათასობით მოწინააღმდეგის ხოცვა-ჟლეტას, რომლებიც „კოლაბორაციონისტებად“ მონათლეს? უფრო ახლო ხანებში, ინდოჩინეთსა და ალჟირში, განა საფრანგეთმა არ ჩაყარა ასიათასობით მეამბოხე, დისიდენტი, მძევალი და ჩვეულებრივი მშვიდობიანი მოქალაქე უკიდურესად მკაცრ საკონცენტრაციო ბანაკებში, სადაც სადისტების ნაკლებობა არ იყო?! ერთმა ფრანგმა გენერალმა საჯაროდაც კი შეაქო წამება.

და რას ვიტყვით ბრიტანეთზე?! დაუცველი ქალაქების (მაგალითად კოპენჰაგენის) მის მიერ დაბომბვებზე? ქვემეხების პირებთან მიბმული სიფაების სიკვდილით დასჯაზე? ბურების განადგურებაზე? ტრანსვაალის საკონცენტრაციო ბანაკებზე, სადაც ათასობით ქალი და ბავშვი დაიღუპა აუწერელ ტანჯვაში? და ჩერჩილზე, რომელმაც თავისი საზარელი ტერორისტული დაბომბვები დაატეხა რაიხის მშვიდობიან მოსახლეობას, ფოსფორით წვავდა მათ ბუნკერებში და ერთ ღამეში გაანადგურა დაახლოებით ორასი ათასი ქალი და ბავშვი დრეზდენში, რომელიც გიგანტურ კრემატორიუმად აქცია? სიტყვა - „დაახლოებით“ იმიტომ გამოვიყენე,

რომ მხოლოდ ფერფლის წონის გამოთვლით შეიძლებოდა გარდაცვლილთა მიახლოებული რიცხვის შეფასება!

და შეერთებული შტატები? განა მათ არ გაზარდეს თავიანთი ძალაუფლება მილიონობით შავკანიანის მონობის მეშვეობით, რომლებიც პირუტყვებივით ცხელი რკინით ინიშნებოდნენ და ასევე, მკვიდრი მოსახლეობის — წითელკანიანების — თითქმის სრული განადგურებით, რომლებიც ამ მიწის თავდაპირველი მფლობელები იყვნენ? განა 1945 წელს მათ არ გამოიყენეს პირველად ატომური ბომბი? და სულ ახლახან, ნუთუ მათ არ ჰყავდათ ჯალათები ვიეტნამიდან დაბრუნებულ ჯარებში?

და ჯერ არც კი შევხებივართ საბჭოთა კავშირის ტირანიის ათეულ მილიონ მსხვერპლს, ან მის დღევანდელ გულაგებს. ძლიერ მეშინია, რომ „აღდგენილ“ აუშვიცის ბანაკში (რომელიც თავადაც უკვე ათწლეულებია ცარიელია) თქვენი მომდევნო ვიზიტისას ამაზე სიტყვაც კი არ დაიძვრება.

ამას ვერავინ უარყოფს, რომ აუშვიცში ცხოვრება მძიმე იყო, ზოგჯერ უკიდურესად სასტიკიც. მაგრამ 1945 წლის “გამარჯვებულთა” ბანაკებშიც სადისტები და ჯალათები არანაკლები სიმრავლით ჰყავდათ.

თქვენო უწმინდესობავ, არ მსურს ჩაგიშხამოთ ის სიხარული, რომელსაც თქვენ სამშობლოში დაბრუნებისას იგრძნობთ. მიუხედავად ამისა, იძულებული ვარ შემდეგზე მიგანიშნოთ! თქვენ დიდი მონდომებით ცდილობდით თქვენი სამშობლოს მორალური აღმატებულობის წარმოჩენას მისი ღირსეული მფარველის, წმინდა

სტანისლავის განდიდებით. მაგრამ განა თქვენს სამშობლოსაც არ ახსოვს დანაშაულისა და სიბნელის დროები? როდესაც აუშვიცის პოლონურ მიწაზე შედგამთ ფეხს (მიწაზე, რომელიც ასე ძლიერ უკავშირდება უკანასკნელ ებრაულ ტრაგედიას) უსამართლო ხომ არ იქნებოდა, თუ ობიექტურობის სურვილით გავიხსენებდით იმ უთვალავ სხვა ებრაელსაც, რომლებიც საუკუნეების განმავლობაში თქვენი ქვეყნის მასშტაბით მომხდარი საშინელი პოგრომების დროს იქნენ მოკლულნი? ისინიც იტანჯებოდნენ, მათ ყელს ჭრიდნენ და თოკით ჰკიდებდნენ თქვენი თანამემამულეები. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი კათოლიკეები იყვნენ, ყოველთვის ანგელოზები არ ყოფილან, არა?!

მე კვლავაც ჩამესმის ბრიუსელში იმ ერთი ნუნციოს ხმა, რომელიც თავის შესანიშნავ სუფრაზე მიყვებოდა, როგორ აკრავდნენ პოლონელი გლეხები ებრაელებს ჯვარზე თავიანთი ბელლების კარებზე. წარსულში ეს პიროვნება ვარშავაში ნუნციო იყო და მომავალში ის კარდინალ მიკარად იქცა. (საუბარია კლემენტე მიკარაზე (1879-1965))

„ეს ებრაელი ღორები!“ — ასე ომახიანად შესძახებდა ხოლმე ეს ზეთით გაჟღენთილი პრელატი, რომელიც მაგ მომენტში ნაკლებად განასახიერებდა სახარებას. დამიჯერეთ, ეს სიტყვები ზუსტად ასე ითქვა.

იყო კი თავად ეკლესია, თქვენო უწმინდესობავ, ყოველთვის ასეთი სათნო და სათუთი? XVIII საუკუნის შუახანებშიც კი იგი კვლავ დიდი პომპეზურობითა და ცერემონიალით წვავდა ებრაელებს, განსაკუთრებით მადრიდის ქალაქის შუაგულში. დიახ, ეკლესია მათ

ცოცხლად წვავდა! ინკვიზიცია ცხვრის სადგომი არ ყოფილა. ალბიგოელთა ხოცვა-ჟლეტა წმინდა თომა აკვინელის ეგიდით განხორციელდა. წმინდა ბართლომეს ღამის ხოცვა-ჟლეტამ დიდი სიხარული მოჰგვარა პაპს, თქვენს წინამორბედს, რომელიც შუაღამისას ადგა, რათა აღფრთოვანებით ემღერა “Te Deum” ამ „ბედნიერი“ მოვლენის აღსანიშნავად და მის უკვდავსაყოფად მედლის მოჭრაც კი ბრძანა! და ოცდაათი ათასი ე.წ. ჯადოქარი, რომლებიც კოცონზე დაიწვნენ მთელი ქრისტიანული სამყაროს მასშტაბით? ფაქტია, რომ გასულ საუკუნეშიც კი პაპობა რომში გეტოს აძლიერებდა.

არსებითად, თქვენო უწმინდესობავ, ჩვენ დიდად არაფერს წარმოვადგენთ — პაპები თუ აიათოლები, პარიზელები თუ პრუსიელები, საბჭოთა მოქალაქეები თუ ნიუ-იორკელები. ზედმეტი სიამაყის საფუძველი არ არსებობს! ჩვენ ყველანი, ჩვენი ბნელი წუთების დროს, ისევე ველურები ვიყავით, როგორც სხვები. ეს ეკვივალენტობა არც ვინმეს ამართლებს და არც არაფერს, მაგრამ მაინც მოგვიწოდებს, რომ ზედმეტი იმპულსურობითა და „კეთილგანწყობით“ არ ჩამოვარიგოთ განკვეთები და მიტევებები.

ადამიანურ სისასტიკეს მხოლოდ მაშინ დავძლევთ, თუ სიძულვილს ძმობით ვუპასუხებთ. სიძულვილი განიარაღდება, მაგრამ არა მისი უსასრულო ხელახალი მოწოდებით, არც მისი გაძლიერებითა და გამწვავებით, როგორც ეს აუშვიცის შემთხვევაში ხდება უაზრო გადაჭარბებების, სიცრუისა და ფსევდო „ჩვენებების“ უზარმაზარი დოზებით, რომლებიც აშკარა ურთიერთწინააღმდეგობებით არის სავსე და წამებისა და ტერორის მაგალითები საბჭოთა და ამერიკულ

ციხეებიდანაა ამოღებული, რადგან პირველებმა სწორედ მათ გააკეთეს ეს ყველაფერი და ეს არ იყო იმაზე რაიმეთი ნაკლები, ვიდრე “ნიურნბერგის საზარელ დროში.”

ზოგს შეიძლება ეგონა, რომ საკონცენტრაციო ბანაკების ექსპონირებით მოვაჭრე ავანტიურისტები და ის გამყალბებლები, რომლებმაც „ექვსი მილიონი ებრაელი“ საუკუნის ყველაზე მომგებიან ფინანსურ თაღლითობად აქციეს, ბოლოს და ბოლოს ამ ექსპლუატაციას დაასრულებდნენ.

თუმცა, თქვენი თანდასწრებით გრანდიოზული რელიგიური ცერემონია აუშვიცის სცენაზე დადგმული ყალბი დეკორაციების ფონზე უნდა გაიშალოს. მთელი ამ პომპეზურობის წყალობით, ტელევიზიისა და პრესის გიგანტური ზალპით, სერიოზული მცდელობა იქნება იმისა, რომ თქვენ სიბუღვილის „ჩეკების“ უპირებო გარანტად გაქციონ. თქვენს სახელს მათთვის ოქროს ფასი აქვს. თითქოს პირველი ჰოლოკოსტი საკმარისი არ ყოფილიყო, მთელ სამყაროს ჰოლოკოსტი №2 შერჩება ხელთ, ამჯერად ეს მილიარდობით დოლარი ნამდვილად აღარ დაჯდება, რადგან თქვენი უწმინდესობა უღირს რეჟისორებს სრულიად უსასყიდლოდ გადასცემს ყველაზე მდიდრულ წარმოდგენას!

რამდენადაც დიდი არ უნდა ყოფილიყო მისი გავრცელება და გავლენა მსხვერპლთათვის, ჰოლოკოსტი №1 არაფერია გარდა გიგანტური ჰოლივუდური თაღლითობისა.

იგი უპირველესად განკუთვნილი იყო ასობით მილიონი მოუმზადებელი მაყურებლის ჯიბეების დასაცარიელებლად. მაგრამ

მისი ზემოქმედება მხოლოდ დროებითი შეიძლებოდა ყოფილიყო. ხალხი სწრაფად დაინახავდა, რომ მათი ექსტრავაგანტულობა სასაცილო იყო და ვერ გაუძლებდა ისტორიკოსების კეთილსინდისიერ შემოწმებას.

მეორე მხრივ, თქვენო უწმინდესობავ, ეს თქვენი №2 ჰოლოკოსტი კი დიდი ცერემონიალით დაიდგმება თავად აუშვიცში. ეს ცერემონიალი შესრულდება ცოცხალი - ხორცშესხმული, მთელი თავისი პონტიფიკალური დიდებულებით შემოსილი და ჭეშმარიტებით ცხებული პაპის მიერ. ქრისტიანული სამყაროს თვალში, რომელიც მკრეხელური მანიპულატორების მიერ არის მოტყუებული, ეს ჰოლოკოსტი №2 — თავისი პაპით, რომელიც წმინდა საკურთხევლის წინ დგას, სერიოზულად რისკავს იმას, რომ სიძულვილის გამღვივებლებისა და მევახშეების მიერ შეთხზული მთელი პროპაგანდის თითქმის ღვთაებრივ დადასტურებად აღიქმებოდეს. განსაკუთრებით ასე იქნება მსხვერპლშეწირვის დროს.

თქვენმა ომის გამოძახილმა მონტე-კასინოში, პოლონური საფლავების წინ, უკვე შეაშფოთა მრავალი მორწმუნე. თუ იმდროინდელ პრესას დავუჯერებთ, თქვენ თითქოს მხოლოდ გარკვეული ფრაგმენტული და მიკერძოებული ასპექტები გქონდათ მეხსიერებაში. თქვენი დემონსტრაციული გამოჩენა აუშვიცში, თქვენო უწმინდესობავ, მათ კიდევ უფრო შეაშფოთებს, რადგან ეჭვი არ არის, რომ თქვენ, როგორც ხალხური გამოთქმა ამბობს, „მოგატყუებენ და გამოგიყენებენ“. ეს ძალიან აშკარაა.

ეს რელიგიური ცერემონია, განსაკუთრებით თანაწირვის მომენტში, თქვენს თვალში შეიძლება წმინდა მოწოდებად ჩანდეს ადამიანთა

შერიგებისკენ, რათა ბოლოს და ბოლოს სიძულვილი ჩანაცვლდეს. თუმცა, პრესისა და ეკრანის ავანტიურისტებს უკვე მტკიცედ აქვთ გადაწყვეტილი, რომ თქვენი სრულიად ახალი თეთრი კასოკით და მიტრით ამ უზარმაზარ მახეში ჩაგაგდონ (აუშვიცში), მაშინ როცა ეს რელიგიური ცერემონია თქვენს თვალში, მხოლოდ ადამიანთა შერიგებისკენ მოწოდებას შეიძლება წარმოადგენდეს.

"Homo homini lupus," (ადამიანი ადამიანისთვის მგელია) - ამბობენ სექტანტები.

"Homo homini frater," (ადამიანი ადამიანისთვის ძმია) - ამბობს ყოველი ქრისტიანი, რომელიც ფარისეველი არ არის. ჩვენ ყველანი ძმები ვართ — მავთულხლართებს მიღმა მყოფი ტანჯული პატიმარი თუ დაბნეული ჯარისკაცი თავისი ავტომატით. ყველა ჩვენგანს, ვინც 1945 წელს გადავრჩით მიტევება და სიყვარული გვმართებს: თქვენ - დევნილს, რომელიც პაპი გახდა, მე — მებრძოლს, რომელიც დევნილად იქცა და მილიონობით ადამიანს, რომლებმაც ამა თუ იმ ფორმით განიცადეს მეორე მსოფლიო ომის უდიდესი ტრაგედია ჩვენი იდეალებით, იმპულსებით, სისუსტეებითა და შეცდომებით. ჩვენ უნდა ვაპატიოთ და ჩვენ უნდა გვიყვარდეს. სიცოცხლეს სხვა აზრი არ აქვს. ღმერთსაც არ აქვს სხვა აზრი.

მაშ, საბოლოოდ კიდევ რა არის მნიშვნელოვანი?

მიუხედავად იმ სულიერი გაუფრთხილებლობისა, რაც შეიძლება ახლდეს პაპის ჩართვას და მხარის არჩევას დაუსრულებელ ისტორიულ დებატებში და მიუხედავად სიძულვილით აღსავსე ფანატიკოსებისა, რომლებიც თქვენი წმინდა ჟესტის დრამატულობას

დაუყოვნებლივ გამოიყენებენ თავიანთ სასარგებლოდ, მე — ჩემი შორეული გადასახლებიდან — ჩემს ერთგულებას შეგმატებთ იმ დღეს, როცა აუშვიცში თქვენს “მესას” აღასრულებთ.

თქვენო უწმინდესობავ, თქვენი ერთგული

ლეონ დეგრელი

•Terror-88 Library•

Batumi 2026